

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB14

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB14", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 , s. 68.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb14-txt-shoot-id5ee92b6a-3001-41eb-98f0-ee6515fb40ad.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

a Forsaauidt er det igjen en Misforstaaelse at den beskikker og lønner »Lærere« i Xstd.

Det hele Begreb om en »christelig« Stat er egentligen en Selvmodsigelse, et Spilfægterie.^a Jeg har vel Lov: til at lade mig lønne for at være Lærer i Xstd (en Arbeider er sin Løn værd), men saa skal det være nogle virkelige Xstne, saaledes, at jeg ved at tage Løn tillige indestaaer for, at de ere Xstne, at jeg qua Xsten og Lærer tør modtage denne Løn. Men jeg skal ikke oppebære min Løn per et Tredie, der i Nødsfald bruger verdslig Magt for at skaffe mig mit Tilgodehavende, et Tredie, der i dybere Forstand giver det at være Xsten en god Dag, og blot opretholder et Skin, at alle ere Xstne, saa Præsten, beskikket af Stats-Kirken, ankommer til en Menighed med Anviisning paa Gage, og nu er det ligegyldigt, om der maaskee i hele Menigheden ikke er en eneste Xsten, om Ingen gaaer i Kirke o: s: v: – Præst[en] prædiker sin Tour og Staten sørger for at han faaer sine Indtægter.

Stat forholder sig til Categorien: Slægt; Xstd. til Kategorien: den Enkelte, alene derpaa kan man see, at de ere ueensartede.

I Forhold til alt Verdsligt, item Kunst, Videnskab o: s: v:, der har jeg rigtigt med Staten at gjøre.

Man seer nu, hvor misforstaaet den Bestræbelse er af Geistligheden endog ligefrem at ville lønnes af Staten. Naar man ikke kan bibringe Mskene saa megen Forestilling om Xstds Vigtighed, at de villigen betale, saa skulde man hell. ikke tage deres Penge. Xstd. er for høibaaren til at protegeres af Staten. Om Individerne i en Stat sank saa dybt, at de ingen Sands havde for Kunst og Videnskab, og Staten saa sagde: ja, det kan ikke hjælpe I skal betale dertil alligevel – vel, det er i sin Orden, og priseligt. Men Xstd. er uendelig ophøiet over Staten; forsmaaer Msk. Xstd. saa skal Straffen være, at de ikke faae Xstd. at høre.

Man forsøge engang at gjøre Alvor deraf, jeg troer det vilde lykkes. Naar det virkelig blev til Alvor, at Xstds Forkyndelse forstummede, saa kom dens Tid nok igjen, istedetfor der nu opretholdes et Skin ved den ynkelige Paaprakken af Xstd.